

And A Sword Shall Not Be Seen On Earth וחרב לא תיראה בארץ

היצירה נכתבה בהזמנתה של יהודית אשד, ב-1994, עבור מקהלת 'העפרוני' בניצוחה של מאיה שביט. הביצוע הראשון התקיים בכנסיית הלחם והדגים (על חוף הכינרת), כחלק מפסטיבל מוזיקה שהוקדש -- בהלך-הרוח האופטימי של הימים ההם, סביב הסכמי אוסלו -- לביטויים מוזיקליים לרעיון השלום. כתבתי את היצירה בידיעה שהיא תבוצע בחלל המיוחד של הכנסייה, עם כל מטען הדימויים שבו (לרבות דימויים מוזיקליים). בחרתי בפסוקים מאחד 'הספרים החיצוניים/הגנוזים', חזיונות הסיבילות, שאחרית הימים מתוארת בהם בתמונות מרהיבות, חושניות ("מן השמיים ירד משקה נעים של דבש מתוק... והארץ תזיל מעיינות חלב מתוקים..."; ספר שלישי). ערכתי את הפסוקים -- בתרגום לעברית מתוך אוסף הספרים החיצוניים שערך אברהם כהנא - בהשמטות מסוימות, והפכתי פסוק אחד, "וחרב לא תיראה בארץ", לשורה חוזרת, שהיא גם שם היצירה. ההקלטה המקצועית נעשתה כשנה אחרי הבכורה. היצירה לא בוצעה על במה כלשהי זה זמן רב. אילו היית כותב אותה היום (2013), אינני יודע אם הייתי כותב אותה ממש באותה דרך. אני שלם עם המסר שבה ועם הסגנון המוזיקלי שבו בחרתי, אבל אולי לא הייתי משמיט פסוק כגון "והוא [האלהים] יצית אש בגזע אנשים קשי-עורף", וצל מסוים, או קדרות (הנובעת ממה שהתרחש כאן בינתיים), היו נוספים ליצירה, בהכרח. ואולי אני שומע צללים מוזיקליים, כאלה או אחרים, ביצירה, כפי שהיא.